

'Gilisme' i 'gilipollisme'

És indubtable que Gil y Gil té els seus devots. El passeig electoral que li va donar a aquest individu l'alcaldia de Marbella ho confirma. Però ¿són prou per prolongar i augmentar dia a dia aquest fenomen irritant i vergonyós? ¿ha arribat el país a tal grau d'estupidització perquè es coregen les extravagants proeses d'aquest cretí?

El país, possiblement, no és avui més ximple que ahir i hem de suposar que –la gran majoria– contempla amb displicència, i a vegades estupor, les peripècies d'aquest personatge atrabiliari. El país i el seu paisanatge, genèricament assenyalat, és una abstracció i com a tal, aliena al naixement i explotació d'aquest episodi denominat *gilisme*, que clarament consisteix en l'expressió més completa de la fatxenderia.

Que un tipus com Gil y Gil faça i desfaça a voluntat a Màlaga o a Madrid ens ha de preocupar molt poc als que no l'hem de patir al nostre veïnat. Però hi ha un aspecte que ens concerneix a tots. M'estic referint a la responsabilitat que els mitjans de comunicació, o bona part d'ells, han assumit en la concepció i conservació d'un tal engendrament, perquè al capdavant, aquest borinot no és més que un producte dels mitjans de comunicació de masses que li riuen les seues gràcies i fins i tot el disfressen d'estrella televisiva per demostrar, dic jo, que la ximplera del tipus i del mitjà que

l'empara pot ser infinita.

Només faltava que aquesta condescendència de diaris i emissores s'arrodonira amb la inhibició de l'autoritat governativa en permetre que aquest tararot convertesca el seu *show* en una alteració impune de l'ordre públic. Això i no altra cosa ha estat el seu enfrontament amb la joventut ociosa de Marbella, un veritable exemple de provocació. Per menys motius hi ha qui es troba empresonat o al manicomí.

A València no s'han donat casos similars de *gilisme*, però sí que coneixem l'abast del *gilipollisme* informatiu. Recordem González Lizondo, el famós diputat *Naranjito* i líder del valencianisme reaccionari. No és, evidentment, Gil y Gil –queda massa rabassut–, però podria pertànyer a la seua ventrada per la seua destresa per a la provocació, la temeritat i el disbarat, a més de tenir en comú el fet de ser tots dos subproductes de la premsa. L'edil valencià i la seua tardana vocació política no es comprenen sense la protecció del diari *Las Provincias*, autèntic artífex d'aquesta patologia civil que ens ha tocat.

J.J. Pérez Benlloch

L'estiu madrileny de Serra

Aquest agost de 1991 pot esdevenir, quan menys ho semblava, tot un test per demostrar si l'habilitat de l'actual vice-president del govern –president en funcions durant tot el mes d'agost– està per sobre d'ETA, el colp d'estat soviètic i les dures declaracions de Baltasar Garzón. Narcís Serra es troba, per primera vegada, davant una complexa situació política que pot afectar tant el seu prestigi d'"incombustible" com la mateixa tranquil·litat d'un govern que tem haver d'encarar una tardor més que calenta.

En qualsevol cas, l'actuació de Serra com a president en funcions ha vingut caracteritzada per la seva habilitat a l'hora de passar per damunt de tots aquesta temes conflictius. La ràpida finalització de les vacances de González el passat 19 d'agost, com a resposta oficial al colp d'estat soviètic, ha acabat aquest curt període en què Narcís Serra ha utilitzat l'arma d'unes poques i precises declaracions públiques per tal de delimitar el terreny d'actuació del govern. És el cas de la crida al restabliment del "consens antiterrorista" que va realitzar en el marc d'un viatge a Sevilla que també va servir-li per tractar de llimar els papers estripats dels consens institucional de l'EXPO-92. La necessitat de demostrar una fermesa "a prova de bombes" és una prioritat imprescindible per a l'estratègia del PSOE amb vista al 1992. Tan imprescindible és, en aquest sentit, que l'Expo sigui un èxit in-

qüestionable –per acreïxer la solvència internacional del govern espa-nyol– com mantenir el setge sobre els *abertzales* –encara que això comporti *eliminar* tres etarres a l'estil d'una *vendetta*–.

Però hi ha una faceta interna on millor sap moure's el vice-president. Havent mantingut una neutralitat tàctica davant les tensions regionals i els enfrontaments de Guerra amb González, Serra s'ha situat com un interlocutor imprescindible en aquesta peculiar guerra de posicions. Assumir tant la defensa de la política econòmica de Solchaga com el llegat polític d'Alfonso Guerra i navegar –des d'una posició *neutral*– entre el federalisme del PSC i el populisme de Rodríguez Ibarra són obres d'enginyeria gens menyspreable que demostren fins a quin punt saber-se mantenir lleialment a l'ombra tot acceptant encàrrecs *impossibles* (la desactivació del colpisme des del Ministeri de Defensa) facilita, *a posteriori*, l'accés a la cúpula del govern.

El fet és que, malgrat aquesta capacitat de nadar i guardar la roba, la perspectiva d'una crisi econòmica –agreujada per la impossibilitat d'un pacte social i per la inestabilitat soviètica– pot arrencar un seguit de factors que, combinats, l'un darrere l'altre, situïn Serra, i sobretot Felipe González, contra les cordes.

Josep M. Sanmartí

